

Paris, Rue de Miromesnil

Over schoonheid

Liefste Ophelia,

Er is door de mensen veel gesproken over schoonheid. Er zijn veel definities en theorieën over schoonheid. Als je ze leest en beschouwt kan het niet onopgemerkt blijven dat alle altijd tijd- en cultuur gebonden zijn. De uitspraken zeggen vaak meer over de tijd en persoon die formuleerde dan over schoonheid. Dat wil niet zeggen dat alle uitspraken altijd nonsensicaal waren of zijn.

Plato meent dat schoonheid absoluut is, intrinsiek en eeuwig. Voor Descartes is schoonheid de relatie tussen het menselijk oordeel over schoonheid en de schoonheid zelf. Terwijl weer een ander meent dat schoonheid eenheid in verscheidenheid is. Of ook, het is (de uitdrukking van) het archetype, het eeuwig model, de hoogste volmaaktheid, het absolute.

En terwijl de een de schoonheid wil meten, kwantificeren, zegt de filosoof Hume juist dat rangschikking onschoon is, dat het juist de afwezigheid van regelmaat is.

En dan zijn er nog uitspraken die zo algemeen zijn dat ze nauwelijks onwaar kunnen zijn. Schoonheid is "moreel goed", ethisch en esthetisch. Of er zijn uitspraken als, schoonheid wordt niet met de zintuigen maar met het verstand ervaren. Ook een 'mooie' is de theologische definitie waarin schoonheid een kenmerk, een aspect van God genoemd wordt. Michelangelo kon zich in deze uitspraak vinden.

Hoewel alle ideeën en uitspraken enkele eeuwen beslaan, hetgeen niet eens echt lang is, en de aanhangers er van elkaar nogal eens bestreden, is het duidelijk dat alle uitspraken waar zijn en vanuit het eeuwig perspectief tezelfdertijd onwaar, op zijn minst onvolledig.

Het probleem met alle uitspraken en theorieën over schoonheid is dat schoonheid altijd wel op een manier afgezonderd wordt van al het andere waar schoonheid betrekking op heeft. Het wordt apart genomen, in een vitrine of onder een microscoop gelegd, en bekeken. En zo schoonheid al in relatie gebracht wordt tot iets anders, dan is het altijd het subject waar schoonheid betrekking op heeft. Zo komt men er niet uit.

Wie schoonheid alleenstaand zal willen beschrijven, komt daar nooit uit, omdat schoonheid alleenstaand onvolledig is. Wie zodanig een relatie

tot schoonheid wil hebben is als een mens die een conversatie tracht op te bouwen met een mens die nog niet heeft geleerd hoe te praten.

Schoonheid is een principe dat niet alleen en op zichzelf kan staan. Schoonheid is een deel van een veel omvattender principe.

Het is het manco van hen die zich met filosofie of kunst, misdaad of hoererij bezig houden het ideaal van de schoonheid alleenstaand te willen kennen of verstoten. Want of men nu schoonheid wilt kennen of er juist niets mee te maken wil hebben, de mens die een gearticuleerd standpunt over schoonheid wil innemen ervaart een gebondenheid aan schoonheid; is er door geobsedeerd of door gefrustreerd.

Geen mens zal zijn of haar relatie met schoonheid als bevredigend, vervullend, ervaren, zij het aantrekking of afstoting, als men niet de andere principes er bij betreft. Want wat is schoonheid zonder liefde? En wat zijn zij zonder licht?

Plato zegt dat schoonheid absoluut en eeuwig is. Maar heeft hij bevroedt wat absoluut en eeuwig is? Hoewel Plato veel wijze uitspraken heeft gedaan en het Verhaal zelfs al bij hem tussen de regels door valt te lezen, weet ook hij niet wat absoluut is, wat eeuwig is.

Natuurlijk is schoonheid eenheid in

verscheidenheid. Ja, schoonheid is wat je een archetype zou kunnen noemen, de hoogste graad van volmaaktheid. Maar schoonheid zal dat nooit kunnen zijn, noch kunnen helpen bewerkstelligen zonder het omvattender principe waar ook liefde en licht deel van uit maken. Is schoonheid zichtbaar zonder licht? Is schoonheid onbaatzuchtig zonder liefde? Zelfs hier op aarde?

Schoonheid rangschikken is niet onschoon, alhoewel schoonheid inderdaad de afwezigheid van regelmaat is. Schoonheid willen kwantificeren maakt schoonheid kapot. Zoals schoonheid door licht weg kwijnt bij de afwezigheid van liefde.

Schoonheid is inderdaad een aspect van God. Maar door deze uitspraak zo te laten, is deze net zoiets geworden als: melk is een aspect van een koe. Er wordt niets onwaars over de koe gezegd, maar door alleen dit aspect te zien, zal het wezen van de koe nooit begrepen worden.

Ook deze definitie loopt mank door naast schoonheid, niet de liefde en het licht als wezenlijk aan de harmonie van de AllerEerste te voelen, te begrijpen.

Om te leren wat absoluut is, is het nodig de AllerEerste te leren kennen en dat kan slechts door Licht, WarmeSchoonheid en Liefde in samenhang te zien.

Door in alles Licht, WarmeSchoonheid en Liefde te herkennen, dat te leren, leert de mens, de ziel, de AllerEerste kennen, kent men de harmonie van de AllerEerste.

Ieder die Licht, WarmeSchoonheid en Liefde als "de drie-eenheid" ziet zal al in dit leven op aarde bevatten wat licht is, wat schoonheid is, wat liefde is.

Schoonheid, WarmeSchoonheid. Liefde zonder WarmeSchoonheid is arrogant. Want Liefde is de eerlijkheid. Het zien van de pijn -hier- en de moeite -thuis- van elke ziel in het groeien; het kennen, herkennen en erkennen er van. Liefde is de eerlijkheid die werkt als een meedogenloos ontleedmes als WarmeSchoonheid afwezig zou zijn. WarmeSchoonheid zorgt er voor dat Liefde mededogen is. Meelijden in plaats van waarnemen.

Maar WarmeSchoonheid zonder Liefde wordt onaneren. Het zwelgen in een bad met heet water, de zelfgenoegzaamheid. Zonder Liefde heeft WarmeSchoonheid slechts betrekking op zichzelf.

En Licht? Licht zorgt voor de afwezigheid van willekeurigheid. Het brengt orde in de chaos, zodat wij niet als blinden in het donker rondwaren, slechts lukraak elkaar vindend. Met Licht wordt alles helder en kan vooraf het doel bepaald worden. Licht waarborgt een mate van inzicht die noodzakelijk is voor groei en ontwikkeling.

Maar geen van drieën kan zonder de anderen. Dit is de betekenis van "de drie-eenheid". Zij zijn de kinderen van de AllerEerste, omdat zij rechtstreeks uit de bron voortkomen, "de drie-eenheid" is de AllerEerste zelf, de oorsprong.

Met de drie oorspronkelijke en fundamentele krachten Licht, WarmeSchoonheid en Liefde creëerde de AllerEerste de oorspronkelijke wereld, het oorspronkelijk universum. Vorm gegeven in een vrouwelijk en een mannelijk principe, het elkaar aanvullend en bevruchtend principe, De AllerEerste zelf is mannelijk en vrouwelijk.

Het is het begrijpen van de AllerEerste door het begrijpen van Licht, WarmeSchoonheid en Liefde die al of niet ontdekt in ons alle huizen, dat elke ziel zelf de kosmische wetten ontdekt er naar leeft. Het is een onontlooptbare noodzaak de bron van alles in ons zelf te (her)ontdekken. Dit lijkt een streven dat past in een ik-tijdperk. Het tegendeel is waar. Het ik-tijdperk is Liefdeloos, het bestaat slechts uit Licht en gecorrumpeerde WarmeSchoonheid. Het is Liefde die opnieuw gevonden moet worden zodat WarmeSchoonheid uit de kluisters van Luciwer wordt bevrijdt. Meljor heeft de Liefde hier op aarde gebracht en ligt klaar voor ieder die het hart ervoor opent.

